

Dagboek 1 21 januari 2022

Het is deze maand precies 15 jaar geleden dat wij voor het eerst op reis gingen naar de projecten van Spien in Cambodja. Destijds op uitnodiging van Diny van Bruggen, oprichtster van Stichting De Brug. Het werd haar laatste reis en onze eerste kennismaking met een voor ons onbekend land. Inmiddels zijn we 15 jaar verder en wordt dit ons 30^e werkbezoek aan het land en de mensen waar we inmiddels zo veel van zijn gaan houden.

Reizen in coronatijd

Het laatste werkbezoek was twee jaar geleden en wie had toen kunnen denken dat de wereld zo zou veranderen? We hebben meerdere werkbezoeken en groepsreizen moeten annuleren. En nu zijn we heel dankbaar dat er opnieuw mogelijkheden zijn om weer op reis te gaan. We nemen graag alle hobbels, zoals vaccinaties en PCR-testen voor vertrek en ook bij aankomst in Phnom Penh voor lief.

Het werk ging door

Gelukkig kon het werk in Cambodja, ondanks beperkende maatregelen, doorgaan. We konden regelmatig overleggen met Gerjan Lennips, die in januari 2020 (net voor de uitbraak van corona) is begonnen als directeur voor Spien en in Cambodja woont, en samen met Sareth en de rest van het Spien team in de afgelopen 2 jaar zorg droeg voor de voortgang van de projecten. We zijn hier heel dankbaar voor.



De reis begint

Onze zoon Gerhard brengt ons, samen met zijn dochter Coco naar Schiphol. En dan gaan we inchecken. Dat de wereld van het reizen is veranderd sinds corona wordt ons al snel duidelijk. Er moeten heel veel papieren en bewijzen worden getoond. En niet alleen op Schiphol, in Bangkok, waar we overstappen en later in Phnom Penh is het nog veel erger. Iedereen loopt met handen vol documenten waar de mensen achter de balies maar wijs uit moeten zien te worden. De anderhalve meter maatregel geldt hier blijkbaar niet, want het is een gedrang van jewelste. Als we alle loketten en balies

hebben gehad krijgen we nog een corona-test. En dat gaat dan weer verbazend snel: de uitslag van ons allebei is negatief. En dan staat niets ons meer in de weg om naar buiten te gaan en onze Spien vrienden te ontmoeten.

Gerjan en Raksmeij, Koy en Somona staan ons op te wachten. Wat zijn we blij dat we er zijn!



Somona heeft een fles alcohol meegenomen, waarmee ze ons en onze koffers van top tot teen besproeit. Voor het geval dat we toch een coronabesmetting bij ons dragen.... Je weet maar nooit.



Het is inmiddels een uur of acht als we op ons kantoor zijn, waar we 'thuis' komen op kantoor.

Sareth, onze buurvrouw en office-manager van Spien, heeft voor ons een taart geregeld omdat we hier al 15 jaar werken. Wat een warm welkom! We zijn heel dankbaar dat we hier na lange tijd weer met z'n tweeën mogen zijn.



Na een goede nachtrust nemen Gerjan, Raksmeij, Sareth en haar man ons mee naar een eind buiten de stad. Nog geen 10 minuten onderweg zien we al een ernstig ongeluk. Een man ligt bloedend en bewusteloos op de weg. Het is hier nog steeds hectisch en gevaarlijk in het verkeer.

Een kilometer of 15 ligt een hele nieuwe woonwijk die uit de grond wordt gestampt, en daar zal ook het nieuwe Spien kantoor komen. We gaan er een kijkje nemen.

De muren van het kantoor staan er al. Gerjan en Sareth krijgen hier ook een huis. En ook zal hier een ziekenhuis worden gebouwd, dat geleid zal worden door Raksmeij.

Het is ver van de stad en dus heel rustig en schoon. We zien zelfs een vrouw die de straten met een bezem schoon veegt.



Het nieuwe Spien kantoor in aanbouw

Maandag 24 januari

We beginnen de week met een vergadering. In de afgelopen twee jaar is het Spien team flink uitgedund omdat de zorg voor aidspatiënten flink is afgenomen. Zoveel zelfs dat we geen apart aidsprogramma meer hebben. Dus hebben de meeste vrijwilligers geen speciale taak meer binnen Spien. Wel willen ze ons op de hoogte houden wanneer ze nood zien in hun dorpen.

We vergaderen vandaag allereerst met Koy en Somona, Sareth en Gerjan. Koy begint met het lezen uit de bijbel, het verhaal over de vijf broden en twee vissen. Het lijkt op het verhaal van Spien, zegt hij. 30 jaar geleden werkte Diny van Bruggen hier als arts en haar eerste hulp was de bouw van een kleine keuken in het ziekenhuis waar ze werkte. Familie van patiënten konden daar eten bereiden voor hun zieke familieleden. Het keukentje kostte 200 dollar. Als je dat kleine begin vergelijkt met wat er allemaal is gebeurd in de afgelopen 30 jaar, kunnen we alleen maar heel dankbaar zijn, dat God het werk heeft gezegend. Spien mocht delen, en God vermenigvuldigde.



Vergadering in het Spien kantoor

Onze missie tijdens dit werkbezoek

Na 30 jaar is het tijd om te evalueren. De situatie in Cambodja is heel anders dan in 1992 en ook sinds Frits en ik hier voor het eerst kwamen in 2007. Tijd om na te denken over de toekomst: hoe gaan we verder? Is het nog nodig dat we hier hulp bieden? Zo ja, wat dan? Wat kunnen de mensen inmiddels zelf? En waar kunnen we hen ondersteunen?

Onze belangrijkste taak tijdens dit bezoek is vragen stellen en luisteren. Wat zijn de grootste noden in onze werkgebieden? En kunnen we hier wat aan doen? Hoe gaan we verder na 30 jaar hulpverlening?

We krijgen te horen dat er veel dokters zijn die misbruik maken van de patiënten door hen dure medicijnen of behandelingen voor te schrijven die niet helpen of hen juist nog zieker maken. Banken die hun medewerkers op pad sturen om leningen af te sluiten. Bij arme mensen hebben ze veel kans, want die denken niet na over de gevolgen en sluiten dure leningen af die ze niet terug kunnen betalen. Slechte voeding, omdat mensen geen weet hebben van wat ze nodig hebben voor hun gezondheid. Ook al wordt hen dat verteld, ze vergeten het gauw of hebben geen tijd om groenten te verbouwen, omdat ze over ver werken. Door tekort aan vitamines en mineralen worden mensen ziek met alle gevolgen van dien.

We komen zo al veel te weten over de problemen waar Spien anno 2022 mee te maken heeft. Tijdens het komende teamretreat zullen we ook luisteren naar de verhalen van de andere Spien medewerkers en samen met hen naar oplossingen zoeken.



Gevaarlijke situaties onderweg